

Yayın Adı Haber Türk Ege
Referans No 20243362
Renk Renkli

Yayın Tarihi 11.12.2012
Etki Tarafsız
STxCM 350,00

Küpür Sayfa 1
Tiraj 80000
Sayfa 10

'ANNESİNİN KIZI' OSCAR'A GİDİYOR

İnsanın tutumlarıyla kazandığı başarının tadını çıkarması hayli keyifli olmalı. Yıllar öncesinden başarılı işleriyle tanıştığım arkadaşım, reklam tasarımcısı Gülseren Köymen de, samimi bir emekle kaleme aldığı **"Annesinin Kızı"** adlı kitabıyla büyük bir başarıya imza attı. Kitap, Uluslararası Gurme Ödülleri tarafından 2012 yılı Türkiye finalisti seçildi. Son derece samimi bir üslupla, annelerin kızlarına anlattığı yöresel yemek tarifleri ve yaşanmış öykülerin yer aldığı Boyut Yayınları'ndan çıkan kitabın, 23 Şubat 2013'te Paris'te sonuçlanacak yarışmada, tüm rakiplerini geride bırakacağına inanıyorum.

■ Çocukken ne olmayı hayal ediyordunuz?
Aslında fazla bir hayalim olamazdı. Çünkü Ödemiş'te lise bittikten sonra evlenmek gibi bir görev vardı. Orada kendi devrimimi yaptım. Kendi hayatımı yönetilecek bir noktada olmak istiyordum. Kasabadaki birçok yetenekli kadın, bu özelliklerini dışa vuramamıştı. Bu fotoğraf bana çok kötü geldi. Resim bölümüne girmek için yetenek sınavlarına çalıştım. Eğitim Fakültesi sınavlarını kazanarak İzmir'e geldim.

■ Dünyayı tanımak için can atıyordunuz?
Tabii ki. Alınan gurbetçi komşularımız vardı, kocaman kataloglar getirirlerdi.

Orada her şey vardı. Kıyafetler, elektronik eşyalar, ev dekorasyonu, başka kentler, başka hayatlar vardı. O zamanlar her şey bize çok uzaktı. Tek kanalda Türk filmleri izlediğimiz zamanlarda, bilmediğim o dünya beni çok heyecanlandırırdı.

■ Nasıl bir öğrencilik geçirdiniz?

'Kasabadan şehre gelmiş' etiketi vardı başlarda. Kendi güvenli alanından uzakta olduğum için tedirindim. Benimle ısrarla arkadaş olmak isteyen sevgili Lale sayesinde "Demek ki iyi insanları var" diye hissettim. Öğrenciliğim esnasında gazetelerde, ajanslarda, fuarlarda, atölyelerde her yerde çalıştım. Hayatı öğrendim. Mezun olduğumda profesyonel bir çalışandım.

■ Unutmadığınız hangi ustalar var?

Semih Ağbi var ilk hocam. Semih Tozlu, sıkı bir hocaydı. Reklamcılığın duayenlerindendir. O yıllarda grafikler ne iş yapar hiç kimse bilmiyordu. 4. sınıfta reklam grafiği branşını seçtiğimde anımlarım bunu nasıl anlatacağımı dediler. Afis tasarımları çok heyecanlıydı, aykırı şeyler yapmaya başladım. Çözme olarak ADR, Reklam Merkezi ve Tasar'da çalıştım.

■ İstanbullu merak etmedin mi?

Yeteneklerine inanan herkes bana İstanbul'a gitmemi söyledi. Ama İstanbul'da çok çok hızlı döniyordu. Hayatımın kendi kont-

rolünden çıkmasını istemedim. Duygusal bir yapım var. Sakin hayatı tercih ettim. Öte yandan İstanbul'da bir markaya çalışırken sen de marka oluyorsun, kendine de değer katıyorsun. İzmir'de maalesef böyle bir düzen yok. İzmir bu anlamda biraz kasaba zihniyetinde. Sanayici de reklam sektörüne değer vermiyor. Oysa İstanbul'daki reklam ajanslarında çalışanların yüzde 70'i İzmirlidir. Biz reklam fabrikası gibiyiz. Öğrenci yetiştirdik, stajyer yetiştirdik, gönderdik.

■ İzmir'de reklam dünyasının bastığı zemin nasıl?

Ayaklar altında. Yukarıya doğru ivme kazanmadı, aşağıya düştü. Çok sayıda İzmirli büyük firma pazarlamasını İstanbul'a taşıdı. Reklamcılık firmaların ekonomileriyle doğrudan bağlantılı. Krizler başladığında reklam ajansları suni solunuma geçmez hemen. Kesinlikle darılır. Sonuç olarak reklam dünyası İzmir'de dünyaya açılan pencere olmadı.

■ Kabahat kimde?

Sanayicilerin reklam sektörünü desteklemesi lazım. Hepimiz Ticaret Odası'nın aidaatılarını ödütürüz ama gidip işlerini İstanbul'a yapıyorlar. Burada birbirine el verme olmazsa sektör yerden kalkamaz. Vizyon değişmiyor. Orta ölçekli Kobi'ler ajansla nasıl çalışır bilmiyor.

■ Bunda ajansların da hatası yok mu?

Eskişehir reklam ajansları toplantıya gittiğinde daha ciddiye alınırdı. Şimdi evinde bilgisayar olan herkes reklamcı oldu. İş, 'Ben komşunun oğluna yaptırım, güzel sanatlarda okuyor' mantığına geldi. Milyon dolarlık fabrika yatırımı yaptık-

tan sonra komşunun oğluna logo tasarımı yapıyorlar.

■ Freelance Group nasıl doğdu?
İzmir'deki bu sorunlar, 2003 yılında beni farklı bir örgütlenmeye itti. 48 saat uyumadan çalıştığım zamanlar oldu. Fabrikasyona geçmiştik adeta, zevk almıyordum. Bu nedenle Freelance Group'u kurdum. Ajans yükünü üstlenmeden, tasarım ve reklam hizmeti üretmek isteyen arkadaşlarla bir araya geldik. Herkes kendi özgür alanında, evinde işini yapmaya başladı. Horne office düzeni kuruldu. Bu rahatlık da bana 2011 Ocak ayında **"Annesinin Kızı"** kitabını yazma imkânı tanıdı. Aldığımız sonuç, İzmir'de Volt-er'ın olusturabilirsen her şeyi yapabileceğimizi gösteriyor.

■ Daha önce de kitap tasarımların oldu...

Evet, Levanten Mutfağı, Seferad Mutfağı gibi yemek kitapları, şiir kitapları, Ticaret Borsası'nın tarih kitabı gibi...

■ Home office düzeni riskli değil mi?

Artık her şey internet üzerinden hal alıyor. Ben meslek hayatımda işin her tarafını gözelemedim. Medya planı yapılır, matbaa bilgisi, sunum hazırlama, müşteriyle görüşme derken Rambo gibi çalışmaya başladım. Çıkabilecek her olumsuz durumda B planı benim.

■ Aşçı kaçtığında mutfağa girmek gibi...

Aynen öyle. Reklam metnini yazarım, görselini yaparım, fotoğrafını çekerim, ordinosunu keserim, tahsilatı yaparım. Müşteriyi karsı hiçbir zaman mahcup olmadım. Gerekirse sabaha kadar çalışır işi çıkarırım. Şimdi eksik olan usta-çırak ilişkisi. Okuldan mezun olduktan sonra çocuklar kendilerini bir şey zannediyorlar. Bilgisayarın basına geçip neyin neresinden ne çalışım diye bakılıyor. Gençlere ne söylersen, 'Evet biliyorum zaten' diyorlar.

RÖPORTAJ HANZADE ÜNEZ

Finalist olduğumu öğrenince çok şaşırdım

■ Yarışmaya nasıl katıldınız?

Kitap hazırlamadan önce birçok yerli ve yabancı yemek kitabı almıştım. Bazılarında "Gourmand World Cookbook Awards" etiketini görmüştüm. Yarışmadan o şekilde haberi olmadı. Arkadaşlarımdan zorlanmaya kitabı yarışmaya gönderdim. Türkiye finalisti olduğumu öğrendiğimde çok şaşırdım. Türkiye

Güzel seçilecek gibi, şimdi dünya güzelliğine şansa sahip kalıyordum.

■ Nerede yapıyor bu yarışma?

Dünyaca ünlü gurmelerden oluşan jüri, İspanya'da toplanarak ön değerlendirme yapıyor. Her ülkeden finalist belirler. **"Annesinin Kızı"**, Türkiye finalisti seçildi. Şimdi profesyoneller için en iyi yemek kitabı bölümünde yarışacak.

■ Bu kitap, doğrudunuz bir çocuk gibi sanki?

Evet, kesinlikle doğrudum, üstelik çok

güzel bir çocuk doğurdum. Kendi doğduğunda, normal bir doğum oldu. O yüzden de duygusu çok naif bir kitap. Annem için yazmaya başladığım kitabı, sevdiğim arkadaşlarımla paylaştım. İş giderek büyüdü ve bir sosyal projeye dönüştü. Ev kadını anneler, **"Annesinin Kızı"** adıyla özlük, kaşıklik, tutkac gibi mutfak tekstili üretimine başladılar. Sistemli bir gelir yaratık kadınlara. Aslında ben kendime bir müşteri doğurdum. Şimdi yarışma **"Annesinin Kızı"** diye bir müşteri tutturdum, ona reklam ve tasarım hizmeti veriyorum.